

Sygn. akt III KZ 27/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **Z.K.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 lipca 2013 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 kwietnia 2013 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 29 kwietnia 2013 r. Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 113 § 1 k.p.w. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku ukaranego Z. K. o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt [...] Sądu Rejonowego w O. Powodem odmowy było stwierdzenie, że wnioskodawca nie usunął w określonym terminie braku formalnego wniosku, poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru.

W zażaleniu na to zarządzenie Z. K. podniósł, że nie stać go na ustanowienie obrońcy z wyboru, gdyż jedynym źródłem jego dochodu jest renta w kwocie 714, 64 zł miesięcznie. Ponadto wskazał na nieprawidłowości zaistniałe w postępowaniu o wznowienie postępowania w sprawie II AKo [...] Sądu

Apelacyjnego oraz w sprawie VII Kws1 [...] Sądu Rejonowego w O. Domagał się zobowiązania Sądu Apelacyjnego do „przeprowadzenia dowodów wraz z oskarżonym jak i świadkami, którzy to mi przypali kolizję drogową w dniu 21 lutego 2000 r.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Podstawą zaskarżonego zarządzenia jest ustalenie, że wniosek o wznowienie postępowania sporządzony osobiście przez Z. K. nie spełnia warunku formalnego określonego w art. 545 § 2 k.p.k., to jest wymagania, aby sporządzony został i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Skarżący tego ustalenia, które skutkuje odmową przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, nie podważa. Natomiast twierdzi, że nie mógł usunąć braku formalnego wniosku z tego powodu, że odmówiono mu ustanowienia obrońcy z urzędu, a nie stać go na obrońcę z wyboru.

W związku z tym zauważyć należy, że wprawdzie w orzecznictwie przyjmuje się, iż przy rozpoznawaniu zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia środka zaskarżenia z uwagi na niedopełnienie wymogu tzw. przymusu adwokacko-radcowskiego, skarżący ma prawo powołać się na bezzasadną odmowę wyznaczenia mu obrońcy z urzędu, która spowodowała, że nie mógł on dopełnić tego wymogu pisma procesowego, czego konsekwencją było nieprzyjęcie samego środka (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r., V KZ 82/07), ale wtedy tylko, gdy odmowa ta była efektem wadliwego działania organu procesowego decydującego o wyznaczeniu takiego obrońcy.

Taka sytuacja w tej sprawie jednak nie zachodzi, jako że Przewodnicząca Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, zarządzeniem z dnia 6 marca 2013 r., zasadnie uznała, iż podstaw do wyznaczenia wnioskodawcy obrońcy z urzędu nie było, skoro w tej sprawie wniosek o wznowienie postępowania przez obrońcę wyznaczonego z urzędu już raz był sporządzony. Został on następnie oddalony przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2010 r. w sprawie II AKo [...]. Obecnie wnioskodawca powołuje zaś te same okoliczności.

W zaistniałej sytuacji procesowej brak jest podstaw do zakwestionowania zaskarżonego zarządzenia.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.